

בתחילה באבן קטנה כזית, ואח"כ באבן בשיעור של כאגוז, ובסוף בכביצה.

אמר להו זונין: וכי טורטני משקולת יבנים לבית הכסא לשקול שם האבנים!?

נמנו וגמרו: מלא היד. ואפילו ארבע או חמש אבנים, כל שיש בין כולם כמלא היד.

תניא: רבי יוסי אומר: כזית כאגוז וכביצה.

רבי שמעון ברבי יוסי אומר משום אביו: מלא היד.

תנו רבנן: ג' אבנים מקורזלות מחודדות וראויות לקינוח מותר להכניס לבית הכסא בשבת ואין בזה איסור מוקצה [ובמקום שאין איסור הוצאה כגון בתוך החצר או בתוך ארבע אמות ברה"ר].

וכמה שיעורן?

רבי מאיר אומר: כאגוז, כל אחת מהאבנים.

רבי יהודה אומר: כביצה.

אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא: כמחלוקת רבי מאיר ורבי יהודה כאן — כך מחלוקת באתרוג. שרבי מאיר סבר שיעור אתרוג כאגוז ורבי יהודה סבר כביצה.

תנא: סכוכית [זכוכית, ונקראית זכוכית על שם שהיא זכה. וכן נקראת סכוכית על שם שסוכין [מסתכלין] בה. רש"י] — כדי לפצוץ לנתק בה שני נימין חוטיין כאחת.

שנינו במשנה: צרור או אבן כדי לזרוק בעוף. רבי אלעזר בר יעקב אומר: כדי לזרוק בבהמה.

אמר רבי יעקב אמר רבי יוחנן: והוא שמרגשת בה הבהמה בצרור ובאבן בהכאתם.

וכמה שיעורו?

תניא: רבי אלעזר בן יעקב אומר: משקל עשרה זוז.

זונין [שם אדם] על לבי מדרשא, אמר להו: רבותי! אבנים של בית הכסא שמקנחים בהם — שיעורן בכמה, להתחייב עליהם משום הוצאה לרה"ר, או בתוך החצר, שהתירו חכמים איסור מוקצה משום כבוד הבריות — כמה מהם מותר לטלטל?

ושתי השאלות תלויות בשיעור אחד, שהשיעור הראוי לקינוח הוא השיעור שחייבין עליו משום הוצאה, והוא שהתירו בטלטול מצד מוקצה.

אמרו לו: כזית, כאגוז וכביצה. בשלש גדלים של אבנים מקנחים, בזו אחר זו.

ובתוד"ה חפי, פירשו דבשל גל אין מפתח כלל אלא שינים בלבד, והן קבועות בדלת. וקאמרה הברייתא דאעפ"י שחיבון כבר בדלת ונגמרה מלאכתן, מכל מקום הן טהורים משום מחובר לקרקע.

לקרקע הוא כקרקע. וברש"ש כתב שרש"י גרס שחיבון בפותחת [וכ"כ מהר"ם דרש"י לא גרס בדלת] ולפי"ז ניחא. שאעפ"י שקבען בפותחת וראויין לשימוש, מכל מקום טהורין, משום מחובר לקרקע.